

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1261/2020
09.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић – Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизијама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 38/2019 од 03.07.2019. године, у седници одржаној 09.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 38/2019 од 03.07.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужиоца и тужене, изјављене против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 38/2019 од 03.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 7/19 од 01.04.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења (неимовинске штете) која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року, износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС, са законском затезном каматом од 01.04.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.117,72 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате до досуђених 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате, за износ од 2.600 евра тужбени захтев је одбијен као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 38/2019 од 03.07.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је делимично усвојена као основана, а делимично одбијена као неоснована и првостепена пресуда преиначена у побијаном делимично усвајајућем – обавезујућем делу одлуке о главној ствари (став први изреке) и у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари (став трећи изреке), тако што се досуђени износ од 400 евра повишава на износ од 900 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 01.04.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате, док се у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, а за разлику од 2.100 евра са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, захтев тужиоца одбија као неоснован. Преиначена је одлука о трошковима поступка у побијаном обавезујућем делу (став други изреке), тако што се досуђени износ трошкова парничног поступка од 9.117,72 динара повишава на износ од 17.640,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, док се за разлику између досуђеног и траженог износа са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате захтев тужиоца одбија као неоснован. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 4.320,00 динара, док се за разлику од 10.080,00 динара захтев тужиоца одбија као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Против другостепене пресуде у делу одлуке о трошковима поступка, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене, са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама, као изузетно дозвољеним у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 24/2010, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сремској Митровици Р4 Ст 257/18 од 05.07.2018. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужена ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, у пресудама које су приложене уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији

као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја на примену мерила за оцену трајања суђења у разумном року.

У конкретном случају нема потребе за одлучивањем о ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе поводом одлуке суда о висини трошкова поступка, имајући у виду да судови о трошковима поступка одлучују у сваком конкретном случају, ценећи одредбе Закона о парничном поступку којима је регулисано одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова, а чији обрачун се врши у свакој парници на основу Адвокатске тарифе и представља чињенично питање сваког конкретног спора.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизијама тужене и тужиоца као изузетно дозвољеним, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 410. став 2. и 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије парничних странака нису дозвољене.

Тужба у овој парници поднета је 25.01.2019. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а одредбом члана 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужене недозвољена. Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

Ревизијом тужиоца напада се одлука о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, па је ревизија

тужиоца изјављена против ове врсте одлуке која представља споредно тражење у смислу члана 28. ЗПП, недозвољена.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију од стране адвоката је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић